

K. Μαρκόπουλος
Αποστολή
θεματικόν Αθηνών
7. I. 1940
266-276

ΙΕΡΟΝ ΤΟΥ ΖΥΜΥΔΡΗΝΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΕΝ ΘΡΑΚΗ

§ 1. 'Υπό τούς Ρωμαίους¹⁾ οἱ πολεμοχάρμαι Θράκες ἡσυχάσαντες ἀπήλαυσαν εὐνομίας καὶ τραπόμενοι πάντες ἀπερίσπαστοι εἰς τὰ τῆς εἰρήνης ἔργα προήγοντο ἐν τῷ Ἑλληνικῷ πολιτισμῷ. 'Η δ' εὗφορος χώρα αὐτῶν ἐγένετο τότε πολυύμνητος διὰ τὴν εύδαιμονίαν, τὴν πολυανθρωπίαν καὶ εύανδρίαν ίδια ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Τὰ ἀνευρισκόμενα απομερον ἐν αὐτῇ καὶ τῇ κάτω Μοισίᾳ λείψανα πόλεων καὶ ὅδων, μνημεῖα τέχνης μαρμάρινα, ἐφ' ᾧ ἐπανθεῖ ἡ χάρις τῆς ζεπτικῆς θεᾶς Αγαθωνίνων ἀναγεννηθεῖσης Ἑλληνικῆς τέχνης, ἐπιγραφοῖ, χρυσό καὶ ἀργυρό σκεύη, πολύτιμα κοσμήματα, προερχόμενα ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων, μαρτυροῦσι περὶ τούτου.

Οὗτος δὲ χρυσοῦς, οὕτως εἰπεῖν, αἱών τῆς Θράκης, μοναδικὸς ἐν τῷ τετρακισχίλιετεῖ Ιστορικῷ τῆς βίω, διήρκεσε δυστυχῶς μέχρι τῆς τῶν Γότθων ἐπιδρομῆς, ίδιως τῆς δευτέρας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος (376), ἣτις ἀνεστάτωσε τὰ πάντα ἐν αὐτῇ. Ζωηράν εἰκόνα τῆς τε ἀκμῆς καὶ τῆς ἔρημωσεως αὐτῆς παρέχει ἡμῖν δὲ Ιστορικὸς Εὐνάπιος: «Ἡ μὲν Θράκη πᾶσα . . . τοιαύτη τίς ἐστι καὶ οὕτω πολυύμνητος. Τοσοῦτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἄμα καὶ εὐανδρὸν ἡ τῶν Σκυθῶν ἀπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἔξαπιναίως καὶ παραχρῆμα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιῶν λίσιν . . . Πόλεις γοῦν εὔστριμητοι καὶ δλίγαι τινὲς διεσώθησαν . . . ἡ δὲ χώρα καὶ τὸ πλείστον ἀπανάλωται καὶ ἐστιν ἀοίκητον καὶ ἀβατον διὰ τὸν πόλεμον . . .²⁾.

1) Ἡ Θράκη τῷ 46 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου ἐγένετο Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία — *provincia Romana*. • *Thracia hujusque regnata in provinciam regreditur*. Βιβλιοθ. chron. σελ. 153, καὶ «Θράκη ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου ἐπαρχία ἔχρημάτισε βασιλεύουσα πρίν». Συγκέλλοντο σελ. 630, 3.

2) Εὑναπίον, fr. 42, σελ. 32, ἔκδ. Βόννης ἡ ἐκλογῶν σελ. 51.

§ 2. Κατά τούς χρόνους τούτους της δικῆς των οι Θράκες, οἵτινες καὶ ἄλλως ἀνέκαθεν οὐχὶ διλγώρως εἶχον πρὸς τὰ τῶν θεῶν, «δεξιώτερον γάρ τά τε δῆλος ἐδόκει τοῦ Μακεδονικοῦ τὸ ἔθνος εἴναι πάλαι τὸ Θράκιον καὶ οὐδὲ διμοίως εἰς τὰ θεῖα διλγώρων»¹⁾, κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης θρησκοληψίας, διὸ κρίνομεν ἵνα τὸν ἐν ταῖς πόλεσι ἀνεγερθέντων πολλῶν καλλιτερῶν μαρμαρίνων ναῶν καὶ τῶν πολυαριθμῶν ἀνά τὴν Ήπειρον χώραν ἵεραν Ἑλληνικοῦ τύπου, πληρούμενάν τον ἀναθημάτων κατά τὰ Ἑλληνικά πρότυτα πεποιημένων²⁾. Ταῦτα τὰ λέρα κατά τὰς γενομένας ἑσχάτων ἐρένας, — δύοτε ίκανα αὐτῶν μέρη τοῦδε ἀπεκαλύψθησαν, — ἡσαν συνήθους μηρῶν διαστάσεων καὶ ἀνευ ἀρχιτεκτονικοῦ τίνος διακόσιου, ὡς ὑπερσερον ἐπὶ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ νῦν ἐπὶ τὰ ἐν τῇ χώρᾳ πολλὰ τῶν διαφόρων ἀγίων παρεκκλήσαις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοῦδε ἐν ταῖς πόλεσι νασούς, ὀίτινες ἡσαν ἐφαύλαιοι τῶν Ἑλληνικῶν κατά τὰ τὸ κάλλος, τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ μεγέθεος, ὡς διαπιστωταὶ ἕκ τῶν ἐπὶ τῶν νομιμάτων παραστάσεων τριστάλων, τετραστάλων καὶ πολοστάλων μετὰ ἡ αὗτη διγάλματος τοῦ θεοῦ καὶ ἕκ τῶν ἀνευρέθεντων πολλαχοῦ ἀρχιτεκτονικῶν λειψάνων, οἷον κίονων, κιονοκράνων, σπονδύων, ἐπιταύλων, τριγλύφων, θριγυγῶν, φαντιλῶν, σιμῶν κτλ.³⁾.

Οἶκοθεν ἔννοεται διτὶ ἔκαστος ναὸς ἡ λέρον, ὡς οἰκος τοῦ εἰς ὃν λιθρεύετο, εἰχε τὸ ἀγάλματον τοῦτο μαρτυρεῖται ἕκ τῶν νομιμάτων τῶν πολέων, ὃν ἔνια μάρτιον εἶχον ἀντίτυπα ἔργων τῶν μεγάλων γυναικῶν τῶν κλασικῶν χρόνων, διότι οἱ θεοὶ ἀπεικονίζονται κατὰ τὰς τύπους γνωστῶν ἡμῖν ἀγάλμάτων ἐκ τῆς Ιστορίας τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης⁴⁾, καὶ ἐκ τῶν πολλῶν τοπωνυμικῶν Θράκικῶν ἐπιπ-

1) Π α σ σ α ν ι ο u, IX, 29, 3.

2) Rosdorffew, Journal des Ministr. der Volks-, Amtl. kl. Et. 1911, Απρ. IV, 12 ρωσοτι.

3) Ταῖαντα πολλὰ ἀνευρέθησαν ἐν Φιλιππούπολει, Τραϊανῆ Ἀύγουστη, Σερβίκη, Μαρκιανούπολει, Παντελί, Νικοπόλεις πρὸς Ἰστρον καὶ ὀλλαχοῦ.

4) Η Νικόπολις λχ. πρὸς Ἰστρον εἶχεν ἀντίτυπον τοῦ ἐν Πορθί περιφήμου «Ἐρωτος καὶ τοῦ σωρούσκοιο» ἀπόλλονος τοῦ Προβετέλους, ὃν τὸ πρότον ἐν ταῖς γενενόνταις οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνασκαφαῖς ἀπεκαλύφθη δέκαφαλον δυντυχός καὶ ἐπισκόπευτοι νῦν ἐν τῷ μουσείῳ τῆς Σοφίας. Η Παυσανία καὶ ἡ Ἀγγειλος εἶχον ἀντίτυπα τοῦ Ἐρωτοῦ τοῦ Προβετέλους τὸν ἀνευρέθεντος ὅν «Ολυμπίῃ· Ή Μαρκιανούπολις εἶχεν ὥσσωντας ἀντίτυπα τοῦ Αἰγαίου· Απόλλωνος τοῦ Προβετέλους καὶ τοῦ Ἐρωτοῦ ὑπόδενθον τὸ σανδάλιον τοῦ Λυσιπποῦ τῆς σχολῆς αὐτῶν». Κοινὸν οὐ παλαιότερον τοῦ Προβετέλους τοῦ Λυσιπποῦ καὶ τοῦ Λυκίου Απόλλωνος τοῦ Προβετέλους. Ιθε, F i l o w. B. ἀρχαιολογικοὶ παραλληλισμοὶ ἐν τῷ Sborznik, τόμ. XXVI, ἑτ. 1910, σελ. 30 κ.

τῶν τῶν θεῶν¹⁾, οἵτινες προφανῶς ἐπωνυμάζοντο ἐκ τοῦ τόπου ἡ ἐκ τῆς κώμης, διοτοῦ ἡτο τὸ μετ' ἀγάλματος λερόν των. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τοῖς τῆς ὑπαίθρου χώρας τούτοις λεροῖς πρὸς τῷ θεῷ, οὐδὲ ἐφερον τὸ δυναμα, ἐλατερένοντο καὶ ὄλλοι θεοί, ὃν κρινῇ τις ἐκ τῶν συνανευρισκούμενων ἐν αὐτοῖς ἀναθηματικῶν ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν.

Τοιούτον λερὸν μετ' ἀγάλματος τοῦ θεοῦ (τιμητῶν) καὶ πλήθους ἀναθημάτων ἀπεκαλύφθη κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον (1939) τοῦ Συνιδηνοῦ 'Ασκληπιοῦ ἐν τῇ Βαρειόδυτη Θράκῃ ὡπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς θυμικῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ μουσείου τῆς Φιλαρμονίου πόλεως Δημ. Ταῦτασφε, διοτις ποιεῖται μικράν ἀνακοινωνιῶν περὶ τῶν γνωνόμενων ὑπὸ αὐτοῦ ἀντασκριφῶν καὶ τῶν ἀποκαλυφθεντῶν εὐρημάτων²⁾, στέρη τὰ περιγράψατε λεπτομερῶς ἐν διόρι βιβλιοθηκανέμενον προσεχῶς.

§ 3. Ο 'Ασκληπιός, ησαν τῆς Ιστρικῆς, ήτο μετά τῶν συμβοθῶν του θεῶν τοῦ θεούς καὶ τοῦ Τελεοφόρου ἐκ τῶν μάλιστα λατρευομένων 'Ἑλληνικῶν θεῶν ἐν Θράκη³⁾, θεῶν διοτης δοτηρή τῆς ὑγείας. Εἰκάζεται δὲ ὅτι ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη ἐξ Ἑλλάδος κατὰ τοὺς κλασ-

ἔξις καὶ Ἀρχαῖα γυναῖκα ἐκ Φιλιππούπολεως, ἐν τῇ Ἐπειτηρίδι τῆς Βεβλιοθήκης Φιλιππούπολεως, ἑτ. 1920 σελ. 111 κ. ἔξης, βουλγαριστι.

1) Ίθε, Μυρτ. 'Α π ο σ ο τ ά ξ ά ο ς, Περὶ τῆς θρησκείας τῶν Θρακῶν, Θρακικέσ, τόμ. V, ἑτ. 1934, σελ. 41-59.

2) Δ. Τ ο ό τ ο ε φ, Το ἐπὶ της Ροδόπης λερόν τοῦ Συμβρηνοῦ 'Ασκληπιοῦ, βουλγαριστ., ἐν τῇ θέμα - Ζορά - Σοφίας, 27 Φεβρ. 1940, σελ. 621, σελ. 6.

3) Ο καθηγητὴς τοῦ ἐν Σοφίᾳ πανεπιστημίου Δ. Δέσφεις ὑπολογίζεται τὸν 'Ασκληπιοῦ μέλλον Θρακικῶν θεῶν οποιτηρίζοντο διτὸ δόνομα σύντονο εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ Θρακικοῦ(?) ἀλι τεχνικοῦ(?) (Ἴθε, Ασκλεπίος αλι Θρακικοῦ(?) Gott., ἐν τῷ Bill. de l'Inst. archéol. Bulg. τόμ. III, ἑτ. 1925, σελ. 159). Ο δέ ἀρχαιολόγος Reinach θεωρεῖ τὸν μικρὸν τὸ δέμιον Τελεοφόρον ἔνεκα τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ καυσίου καὶ τῆς ἀγριεύστατης χλαίνεις του ὡς γιγάντου Θρακικῶν θεῶν, τοῦ ὄντων αὐτοῦ, οὐδὲ τὸ δεύτερον συνθετικὸν εἶναι τὸ Θρακικὸν πρότις, μεταπλασθέντοι ἐλληνοί. (Ἴθε, Mythes et Religions, II, σελ. 255). Καὶ διως προφυεστέρα είναι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιμολυβία τῶν ὄντωντων προπλεθόντων ἐκ τῶν ιδιοτητῶν τῶν θεῶν, τοῦτο μετ' ἀ ο κ λ η π ι ο δ ἐκ τοῦ ὀ σ κ ε λ ἐ δ ἥ π ι ο σ κ ο κατά τὸ Μέγα Επομολογούν, θερη ἀνταποκρίνεται τελεῖον πρὸς τὴν μελιάν καὶ ημέρων μαρφῶν τοῦ 'Ἑλληνικοῦ θεοῦ διμαζάντοντος τῶν Δια, ὃς παριστάνεται ἐν ταῖς εἰκόναις αὐτοῦ, τοῦ δέ Τελεοφόρου καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ Τελεοφόρου, τοῦ θεοῦ τοῦ Τελεοφόρου, θερη ἀνταποκρίνεται πληρέστατο πρὸς τὴν ιδιότητα αὐτού, ὃς διαιμονος τῆς ἀναρρώσεως τοῦ νοσούντος.

σικούς ἡδη χρόνους διά τῶν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Εὐ-
ξείνου ἀποικιῶν, ὃν νομίσματα, ὡς τῆς Αἴγου καὶ τῆς Ἀγχιάλου,
φέρουσι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τετάρτου π. Χ. οἰλώνος. Σύν τῷ
χρόνῳ δὲ προϊόνθη αὐτῇ ἐγενεκέδη ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τῇ ὄπαλιθῳ
χώρᾳ μετὰ τοῦ βαθμαίου τῶν Θρακῶν ἔξελληγνυσιοῦ, δύστε ἐπὶ τῆς
ρωμαϊκορίας ἡστὸν πανθρακική. Τοῦτο διαπιστώνται οὐ μόνον ἐκ
τῶν πολλαχοῦ ἀνευρυσκόμενῶν ἀνσθματικῶν ἀπὸ τῶν χρόνων
ἐκείνων ἀναγλύφων αὐτοῦ καὶ τῶν συμβοθῶν του, ὃν τὸ μέγιστον
καὶ καλλίστον τὸ ἐν Φιλιππούπολει τῷ 1921 ἀνεύρεθεν καὶ νῦν τὸ
μουσείον αὐτῆς κομιζοῦν Ἰ., ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν συμβοθῶν τῶν
πόλεων παραστάσεων αὐτοῦ κατὰ μόνας ἡ μετὰ τῶν συμβοθῶν

1) Τὸ ἀναγλύφων τοῦτο μῆκος 2.70 καὶ ὅψις 0.80 τοῦ μ. ἀποτελεῖ σύμ-
πλεγμα εἰς ὄπτω μορφὴν καὶ περιφέρεται ἐκτετράγωνον ὑπὸ παραστάσος, ουγ-
κεμένης ἐκ βαθμοῦ ὃν βάθρον καὶ προτομῆς. Ὁ διευθυνθεὶς τοῦ μουσείου Φι-
λιππούπολεως διάδοσθαις περιέργεον εὐτὸν καθορίσας καὶ τὰς ἀγνού-
στους μορφὰς πρὸς ταῖς ἀγνέστησι μηνὸς ἐξ εἰκόνων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὅγειας
Τελεοφόρου καὶ Ἰασοῦς ὑποθετεῖ δῆμος — δοραβλήνες — διὰ ἀπετέλει μέρος
τῆς ζωφόρου τοῦ ἐν Φιλιππούπολει Ἀσκληπιείου τὰ γάγη τῆς ἐπὶ τοῦ ὄντος
καὶ κάτω πλαισίου ἀπεργούμενης ἐπιγραφῆς, πάντων ἀναθηματικῆς, διπολεῖσον
τῆς ὑπόθεσην. (Ἴbe, D i a c o v i c h, B. La frise des dînées salutaires de la
Trace et la calle d'Escalier à Plovdiv, ἐν τῇ ἐπειρήνῃ τῆς βιβλιοθήκης Φιλι-
ππούπολεως, ἔτος 1921, σελ. 51—70, βουλγαρίστ.) Οἱ ὄρχαστοις ὁρμές G. Seure
οπτισμούσιον εἰς χροὺν τοῦ ρήτρου Αἴλου Ἀριστοτέλους ἐν τῷ ἔγκυρῳ τῶν
Ἀσκληπιείων, διπερ ἀναφερόμενον εἰς περιγραφὴν περιοίην τούς ἐπὶ τοῖς
χρόνοις τοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ἀσκληπιείου, πιθανῶς ἐν Περγάμῳ, διπατοκρι-
νεταὶ πλήρως σχέδον πρὸς τὸ περὶ οὐδὲ λόγος νῦν, καθορίζει τάς μορφὰς εἰς
τοῦ ἐδροτερῶν πρὸς τὸ δεξιὸν ἢ λέγεται Ἰασοῦ, Πανάκεια, Τελεοφόρον
Ἀσκληπιοῦ, Ὅγεια, Ημένη, Μαχάδον καὶ Ποδολείρον. Χρονολογεῖ δὲ τὸ ἀνα-
γλύφων ἀπὸ τῆς ἡρήσης τοῦ ρήτρου μ. Χ. σίδην ὀπολαμβάνων αὐτὸς βασιλικο-
οῦν βάθρου τοῦ θεοῦ ἡ ἀπόθεσι καὶ ἔργον ἐπιχορίων γλυπτῶν, μηδέντων
τὸ κλασσικὸν πρότυπον μετὰ μικρὸς παραλλαγῆς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγλύης
μεταβλήθεις ἐν Τελεοφόρῳ. (Ἴbe, G. S e u r e Αρχεόλογος Trace, ἐν τῇ Re-
vue archéol. τόμ. XXIX, ἔτ. 1929, σελ. 51—70). Κατὰ τὴν ἡμέραν ταπεινήν
γνώμην τούς προφεύστερον είναι ἡ παραλλαγὴ τῶν Θρακῶν γλυπτῶν να ἐπε-
κτοθῇ καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν δύο Ἀσκληπιείων Μαχάδον καὶ Ποδολείρου,
ἀντικατασταθεῖν τὸν δύο Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, ὃν δέ
τόπος ἐν τοῖς ἀναγλύφοις μίνιν δὲ κλασσικὸς τὸ Θρακός ίπτεας ἡ Κυρίου Ἡ-
ρωας. Διότι οὕτω, προσωποποίησι τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης καὶ ὃντὸν τὴν
ἔπωνυμην ἀν κα κε, ο ω τ ἥρε καὶ ἀ γ α θ ο ἰ π α σ ο τ ἄ τ αι
τῶν ἐν τῷ διαβάγει μεταξύ μονιμούντων φανεῖται δὲ ὣν Θράκη κατὰ
τῆς διασταύλων τῶν Ο ρ φ ι κ ων ὁμιλεπτήθησαν ἐνέκο τὸν προνυμο-
νευθείσιν ἐπανωνυμῶν τῶν μεταξὺ τῶν θεοτήτων τῆς Ὑγείας καὶ τῆς ἀπὸ τῶν
νόσων σωτηρίας.

του ἡ ἐνός ἔκαστου ἡ τῶν συμβόλων του καὶ ἐκ τῶν τοπωνυμικῶν
Θρακικῶν αὐτοῦ ἐπίθετον.

Ἐκ τῶν ἐπὶ ρωμαϊκοτάξις 25 πόλεων, αἵτινες ὡς αὐτόνομοι
είχον τὸ δικαίωμα τοῦ κόπτεν ίδια νομίσματα, οἱ 17, τ. ἔ. ἡ Ἀγχιά-
λος, Ἀδριανούπολις, Αἶνος, Ἀτολλανία, Βιζήη, Δεβελτός, Διονυσό-
πολις, Μεσημβρία, Οδησσός, Πανατάλια, Πέρινθος, Πλωτινόπολις,
Σερδίκη, Τόπρος, Τρασανή Αγόναστα, Τρασανόπολις καὶ Φιλαππό-
πολις φέρουσιν ἐπὶ τῶν νομίσματων των τάξις εἰκόναν τῶν θεῶν τῆς
ὑγείας, διπερ μαρτυρεῖ τὴν ἐνάταις λατρείαν αὐτῶν δισποτούμε-
νης τῆς ὑπερέως Ἀσκληπιείων ἐν τῇ Πιτσατάλι. Σερδίκη, Τρασανή
Αγόναστα, Δεβελτός καὶ Φιλαπποπόλει, ἐξ ὃν ἀνεκάρφι καὶ
καθορίσθη τὸ τῆς Πανατάλιας. Τὰ δε γνωσθέντα μέχρι τούτους ἐξ ἐπι-
χροῶν τοπωνυμίων τοῦ θεοῦ ἐπίθετα Ζυταρηνός Συμβορηνός (Ζυλ-
μιζηρηνός, Ζυνδρηνός, Ζιμίδεινος), Κουλκουσσούνος, Σαλδήνος, Σαλ-
δωβουσσούνος, Σαλδοκεληνός, Σκαλπηνός, Στινθοπαρηνός, Στατο-
νός (;), Στραμινόν, Ρασποπάγης (;) καὶ Μυρτηνός δηλούσι τὴν ἐν
τῇ ὑπαίθρῳ χώρῃ ὑπέρπετην λεπτήν αὐτοῦ.

Σ. 4. Τὸν ἵερον τούτων τῶν θεῶν δὲν είναι καθαρισμένη, ὡς καὶ
ἡ τὸν κομών (νιεί), πρὸς αἷς ἡσαν ίδρυμένα, ὃς δὲν προσανομάσθη
ὅτι αὐτοῖς ἐνικώνθεος ἀλλὰ ἐκ τῶν ἐκασταχοῦ ἀνευρυσκούμενων
ἐνεπιγράφονταν στηλῶν ἡ ἀγάγαλύφων ἡ ἐξ ἀλληγορίας τῶν ἑνόδειλων εἰ-
κάστων ἡ περιέργεια, ἐν τῇ ἐπειρήνῃ Ζιμίδρινη, κατὰ Λατινικῶν ἀνα-
θηματικήν ἐπιγραφήν Θρακῶν στρατιωτῶν, οἰκουντῶν ἐκ κώμαις τῆς Φιλιππούπολεως μηνονυμούσεμονας, πολιτῶν δὲ τῆς πόλεως, ἀ-
νευρθεῖσαν τοῦ ἐν Ρώμῃ Εσκυπίλι λόφου ('). ἐπάκετο διτὶ ἡστὸν τοῦ
τοῦ Φιλιππούπολεων ἡ αὐτὸν τοῦ ἐν Φιλιππούπολει Ἀσκλη-
πιείου, ὅπα τὸ τοῦ Κουλκουσσούνος ἡστὸν τοῦ ἐν Σερδίκῃ
ἐχόυσθαι θερμάς ισοματικάς πηγάς. Ἀλλὰ νῦν ἐκ τῶν γενούμενων ἀνά-
σκαφῶν καθορίσθη ἡ θέος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν βορειούστικῶν τῆς Ροδό-
πης δισταύλων κιτιώνων νοτιοδυτικῆς πόλεως Τατάρ-Παζαρτζικούν
περὶ τὰς δύο καὶ ήμισειν δρῶν δεξιόθετον τοῦ Ἐβρου καὶ οὐ μακρὰν
τῆς κώμαις Βάτκουν καὶ τῆς μονῆς τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύ-
λου (25 χιλιόμετρα) πλησίον τοῦ χώρου τοῦ ἐπανομαζόμενου Αγ-
στρικὸν πηγάδιον (haidouschko kladentsche).

1) Δι μ α ο ν - Η μ ο π ο ι ο η . Mélanges κτλ. σελ. 483, ἀρ 83 — Η ε υ ε η
Bulletino municipale, ἔτ. 1875, σελ. 87.—CIL, τόμ. VI, ἀρ. 2799.

Η κώμη Βάτικουν, τό δέλποτε Βυζαντισκόν δύχιρὸν Βοτκούνιον, ἀρδην πατροστρέφεν δῆ τοῦ τάσσου τῶν Βουλγάρων „Ιωαννίτας (1205), κετα πιθανῶς παρά τῇ Βησσαράᾳ¹·, πολεῖ τῶν Βησσαρίων ἔξ οὗ προῆβον καὶ ἀλλὰ μνημεῖα, ὡς καὶ ἐκ τῶν περὶ σύτην ἀρχαίων κωμῶν, πατ̄² σι μημεῖον αἱ κώμαι Βερβέρα, Κοβάτεσσον Κοτσάρον, Βασιλάροβον, Σαλανίνοβον καὶ δλλοι. Ὑπήρχε δὲ ἡ περιφέρεια ἐπὶ ρωμαιοκρατίας εἰς τὴν ἑδσφικὴν περιοχὴν τῆς αὐτοῦ νόμου Φιλιπποπόλεως³·—Θεῶν καὶ οικουμῆναι καλούνται cives Philippiρροπολίται·, ἐπανινούμενη καὶ πρός τὰ μέρη τοιαὶ Ηρόδοτος πευκῶν κατεκημένα «πολυανθρωποτάτη ἡ Ροδόπη»⁴. Ἐξ δὲ λλων δὲ ένθετον ἐπιγραφῶν, ἐν οἷς δὲ Ὀ'Ασκληπίῳ ἐπονούμαστε *Ζυντασίας*⁵ καὶ *Στατηνός*⁶· (ἰδιάκεταί τοι εἴχειν αὐτόν καὶ δλλα λεπτοί επομένων ἴσιματο κατ' ἔχοντην ὑπὸ τῶν ἑνέλληπισμονέων θῆται Βησσαρίων, τῶν ἐπὶ ρωμαιοκρατίας οἰκουντῶν ἀνά τὴν πεδιάδα τοῦ Τατάν Παζαρζέτικουν.

Τόπονομάιον Ζύμυδρα – Ζύμυδρα (Zumudra-Zimidra). Θρακία, πινακάς επιτελουμένων ήταν το Ζύθηρδα – Δρυμα (Dru-ma) κατά μεταγραμματίσμον και ζάνθιλιστασμόν ενώ άρχιτ, δηλ. νδόθρημα (dru-druma) δύρμα, ούδρυμα, ζύ-δρυμα, ζύ-μδρα, Πρέβα, Σαντορίνη, Δριμία, Ελλ., δρυμός, δρός, δόρο, δόμηρον, δένθρον κτι., και λατινικά προφανώς δάσος ή δάσος⁶, παρ'⁷, ως συνήθως, ήτοι Ιδρυμένον τό θεόδειρον.

§ 5 Κατά την γενομένην τοῦ ἀνασκάψαντος τὸ ιερὸν ἄνακοινων¹⁾ τοῦτο ἦτο τοπεταιχισμένον διὰ πετρόλου περιβόλου, οὗ εἰςκάπτη πλευρά εἶχε πάσοις 1,0 καὶ μήκος 20 μέτρων, περιέχον πηγὴν
καταβόθραν καὶ δρυσερὸν ὑδάτος, καὶ κείμενον ἐπὶ δύσωπον κατείδει-
ψίους 480 μέτρων ἀνά της ἐπιστανείας τῆς θαλάσσης. Πεύκη δὲ τοῦ

1) Itiner. Antonini Augusti.—Προκόπιος, περὶ κτισμ. IV, ΙΙ Οὐεσού.

2) Ἰδε, Μυρτ. Ἀποστολίδου, Συλλογή ἀρχ. ἐπιγρ. Φιλιππούστιλεως, ἀρ. 183, «Θρακικά» τόμ. XII, 1939.—Dimitrov, περὶ τῶν στρατηγῶν καὶ τινῶν ἀστικῶν ἐδισθικῶν περιφέρειών της Ρωμαϊκῆς Θράκης, ἐν τῇ ἐπένδυτῇ τοῦ μουσείου Σοφίας, τ. VI. Et 1936, σελ. 116.

3) Φιλοστράτου, λόγ. Ἐρατ. 3, 16.
4) Μυρτ. Ἀποστολή δού, Συλλογή ἐπιγρ. Φιλιππούπολεως κλπ.

⁶⁾ Θρακικά, τόμ. VII, ἔτ. 1936, ἀρ. 184.
 5) Τοῦ αὐτοῦ, αὐτόθι, τόμ. XII, ἀρ. 183.
 6) *Idee und Tonabschreie. Die alten Thraker. II. Die Stammeskarte. V. Bezeichnungen*

7) Τοι καὶ Τομάσκεκ, Die alten Thraker, II, Die Sprachreste, 9 Personen
nd Ortsnamen, ēt. 1894. Wien.

πος τον γραφεια.

περιβόλου τοῦ Ιεροῦ εἰς ἔκτασιν 50-60 μέτρων ἀπεκαλύφθη ύπο τὸ ἔδαφος στρώμα, 0,20, 1,2 μέτρου πάχους ἐξ ὅστων ζύγων, λεψάνων τῶν θυμάτων. Προφανῶς δὲ ἐν τῷ περιβόλῳ ἦτο καὶ ὁ ναΐσκος μετά τοῦ ἀγάλματος τοῦ Θεοῦ.

Τά άνευρθενά έντος του περιβόλου μνημεία, τό πλείστον τε θραυσμένα, είναι τά ακόλουθα⁴⁾: 1) Τού Ασκληπιού, τῆς "Υγείας καὶ τοῦ Τελεσφόρου καθ' ἐκαστοῖς ἡ δύονδι βασιοὶ καὶ τμῆματα αὐτῶν 23, ανθρακιτικά στήλαι 12, ονομαστικά ανάγλυφα καὶ τμῆματα αὐτῶν 75, χρυσάλιπταί και γιλνάτα τμήματα, ἐν οἷς καὶ τοῦ μεγάλου τοῦ Ασκληπιοῦ χρυσάλιπτο, 40' 2) τοῦ Θρακός Ἰπέας ή Κυρίου "Ηρακλείου" ανθρακιτικά ανάγλυφα ἐν κινητῇ πράᾳ τὸς δεξιάχι ἐν στάσει 15, θηραυλίοις 57, ἐπιστρέφοντις ἐν θήραις 13, τμῆματα 110 καὶ τμῆματα χρυσάλιπτοις 17-3) μαρμάρινα κιονόκρανα, ὡγετά, κερμαῖοι χρυσίαι, σιδηροὶ μάχαιραι, μαχαιρίδαι, νοιμολάτα ρωμαϊκά μέχρι ἔλεως σκεδῶν τοῦ τετάρτου μ.Χ. αἰώνας, διόπτε, ὡς φίνεται, τὸ Ιερόν κατεστράφη, πιθανῶς καθ' ἥμας κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Γότθων ἐπί Οὐάλεντους ἐπιδρομῆν.

1) Περὶ θεμελίων ναῶν (στηκοῦ) τοῦ θεοῦ, ἐν ᾧ ἡτο τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ σύδεις λόγος γίνεται πάντως δῆμος τὰ μηνημονεύμενα κιονόκρανα ἀνήκον εἰς αὐτόν.

τοῦ μετά τῆς ἐπιγραφῆς: «Κυρίῳ Ἡρῷ. Ἡραῖς Ἀδόνιστράλεω εὐχῆν¹». ἄλλως τε ἡ τοῦ Ἡρῶς συνταύτιος τὸ μὲν μετ' ἀλλών Θρακίων δευτερεύουσα θεῶν ἡ τοπικὸν ἥρων, ὡς δηλοῖσται ἐκ τῶν προ, σωνυμιῶν αὐτοῦ, τὸ δὲ μετ' Ἑλληνικῶν θεῶν (Ἀπόλλωνος, Διονύσου, Ἀσκληπιοῦ) καὶ ἀφρωτισθέντων κοινῶν θητῶν²) καὶ ἡ λατρεία αὐτοῦ διὰ διεξάκουον «λαοισθ ἔρουεν τοὺς δρους»³), δεῖν τὰ ἀπίλετα αὐτοῦ σωτῆρος σῆρεν, θαυματουργός, δεῖν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποκλεῖη τὴν παρὰ τὸν γυναικῶν λατρεῖαν αὐτοῦ, αἵτινες προεκαλούντων καὶ τοὺς διῆρας «πρὸς τὰς ἐπὶ πλάνων λατρεῖας τὸν θεῶν, τὰς ἔρωτας καὶ τοὺς ποτνιασμούς»⁴) εἶ⁵ διὰ καταπίπτειν ἡ γνώμη τοῦ αὐτοῦ διὰ διῆρες Ἰππείων δὲν ἦτο θεός, δὲ διὰ τὸν ἀνθυματικὸν ἀναγλύφων παριστάμενος ἵππεος εἰνῶν δάνταθεις τὸν ἀνάγλυφον, κυροῦσται δὲ καὶ οὐκαπληροῦσται ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Κατοάρωφ διὰ διῆρες Ἰππείων δὲν ὁ ἔνθικος τῶν Θρακῶν θεός των τυγχάνων τῆς αὐτῆς λατρείας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οὗτος θεός δρυψήν ἡ μίσθεος ἦτο διῆρες, οὗτος δρῆτη ἡ γνώμη δύναται να λογοθεῖ διὰ διῆρες εἶναι διὰ προσφέρων τὸ θεόν τὸ ἀνάθημα ἀφοῦ οὗτος συνιστάζεται καὶ δάλλοις θεοῖς καὶ ἀφρωτισθεῖται θυντῆς. Κατὰ τὴν μήτηρα μαρτυρίων «τοῦ κατὰ τὸν γ^ρ—⁵», αἱδῶν αὐτούς σαντάστον τοσοφίστη Φιλοστράτου τοῦ νεωτέρου, διστὶ διελθόν τὴν Θράκην ἡπέρθρος διὰ τὰς τιμᾶς, διὰ ἑτύχανε παρὰ τοῖς Θρασέσιν ὁ ἀφρωτισμένος Ρήσος, τιμώμενος ως θεός τῆς Θήρας, τῶν Πίπτων, τῶν διπλιτῶν καὶ αἱστότοπων καὶ ἀλεξικούς ἐν γένει, καὶ περὶ οὐδὲν ἀξιοτιμείωτον ἐν τῇ ζωῇ τοῦ διατραχάδενος⁶), οὐδεμία οὐφοβία λαχεῖ, τις καὶ τί ἦτο διὰ Κύριος Ἡρώς. Κοινός θητός οὖδε⁷ ἐν θεῶν ἔλκον τὸ γένος ὃ τὸν Βιστόνιον βασιλεὺς Ρήσος ἔχων λαμπρός ιππούς καὶ δρματα, οὗ τὸν οἰκτρόν θάντον περιγρά-

1) Διημοντ—Πομοιλλε, Ἕνθα ἀνωτ., σελ. 382, ἀρ. 32 Μιαρίτ., «Α ποστολίδου, Σολλογή ἐπιγρ. Φιλιππούπολεως, «Θρακικά», τόμ. VI, Ἑτ. 1925 ἀρ. 76.

2) Μυρτ. «Α ποστολίδος, Περὶ τοῦ Θρακῶν Ἰππείων ἡ τοῦ Κυρίου Ἡρῶς, Ἀρχιών Θράκης Θρασύρου, τόμ. ΣΤ. Ἑτ. 1939, § 7 καὶ 9.

3) Φιλοστράτου, λόγ. ἔρωτ. 8, 16. «Ἐν τῇ ἀπὸ στήλης ἀναγλύφῳ παριστάσθε σκηνῆς τῆς πρὸς τὸν Κύρων Ἡρία λατρείας εἰκονίζεται γονῆ ἐκενουσα σκόνες ἐπέ μέγαν κρατήσα. Ιδε, περὶ τοῦ Θρακῶν Ἰππείων σελ. 20 § 12.

4) Στράβων, Κ. VII, 8, 4.

5) Μυρτ. «Α ποστολίδος, «Ἐνθ⁸» ἀν., σελ. 19 § 11.—Φιλοστράτος, Ενθ⁸ ἀνωτ.

φει δι «Ομηρος¹», ἀφημωαίσθη ὑπὸ τῶν φιλίππων Θρακῶν ὡς Ἱππηλάτης, σύν τῷ χρόνῳ δημος διαδιδομένης τῆς λατρείας αὐτοῦ παρὰ τῷ λαῷ καὶ λίσι παρὰ τῷ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ οἰκοῦντα κατήντησεν ως δημοφιλέστατος ἥρως νὰ ὑπολαμβάνηται ἐπὶ τὸν χρόνον τῆς ρωμαϊκατίας ὡς μόνος ἔθνικός τῶν Θρακῶν θεός, διθεῖν συνεπεισθεὶ καὶ διλλοις ἥρωας (Διοσκούρου). Θρακικοῖς θεοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις Ἑλληνικοῖς θεοῖς Ἀπόλλωνι, Διονύσῳ καὶ Ἀσκληπίῳ² εἰτε γνάμη τοῦ Ν. Νουΐτισχ οὗ δι Θράβες διπέδον ἦτο τοπικός θεός, τὰ δὲ ἀνάγλυφα αὐτοῦ (δι τόπος μελλον) εἰσήχθησαν δι «Ελλάδος καὶ οὐδὲν δύναντον δι «Ασκληπιός καὶ δι «Ἀπόλλωνος νὰ πορετάθησαν ὡς Ιππείς, Ἄλλ³» ἀφοῦ δι Ρήσος, πάς δὲν ἦτο ἐπιχώριος ἥρως κοι θεός ἀναψυχόμενος δημος δι τόπος αὐτοῦ ἐν τῃ τεχνῃ ὡς ἥρως Ιππείως πορελήθη πορὰ τῶν Ἑλλήνων συμπαραπληθέντος δημος δι τὸν δύναμτος ἥρως, ως εὐδαμοστούντος αὐτῷ ὡς ἀνακτοβασιλεῖ. Δρα καὶ ἥρωι⁴ δι, διθεὶ τὸ ἐπὶ τὸν ἀναγλύφων δείποτε ἀποντῶν: Κυρίῳ Ἡρῷ η θεός «Ἡρῷ καὶ ζῆι» δι τὸ λεόντιον λόρηθή κατὰ τὸ δευτέρων ήμισο τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰώνων, ἐξ ἀναθηματικής ἑτι βώμου ἐπιγραφής εἰς τὸν αὐτόκτονον Νέρουσαν Τραϊανούν καισαρε (98—117), κατεστράφη δὲ κατὰ τὸ τέλος πολ τετάρτου αἰώνων—ἐκ νομιμοτάτων ἀνευρεθέντων ἐν αὐτῷ ἀναιμφιστος η μη ἀνεύρεσις ἐν αὐτῷ κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς νομιμοτάτων μεταγενετέρων χρόνων δηλοῦ την μη λειτουργίαν σύντο περιστέρω εἰτε τὸ καταστράφεντος (κατὰ τὸν δευτέρων εἰς τὴν Θράκην τῶν Γότθων ἐπόρουμη) εἰτε ὅρμητευθέντων ἔνεκα τοῦ ἔχηριστανισμού τῶν περισκούντων Θρακῶν καὶ καταστραφέντος τότε τὴν βραδύτερον⁵ ἀλλά ἡ εἰς τὸν Τραϊανὸν ὀναθηματική ἑτι βώμου ἐπιγραφή δὲν ἐπέτρεψε, νὰ λορθῇ ὡς χρονική ἀφετηρία τῆς ίδιουστον τοῦ λεόντου, διότι ἐνδέχεται τὸ λεόντον νὰ φύσισται καὶ πρότερον καὶ νά μη περιεώθησαν η νά μη ἐγένοντο ἐνδέξεις τῆς ὑπερέργως αὐτοῦ. Ο Θράβες Ιππείς—Κύριος Ἡρίας ἀπαντᾷ ὡς ἔθνικός τῶν Θρακῶν ἥρως η θεός κατὰ τὸν τέταρτον ἡδη π. Χ. αἰώνων, διότι ως τοιούτος ἀναιμφιβόλως ἐγένθη ἐπι της ἀναγλύφου στήλης, ἐφ' ἣς ἐχεράσθη⁶ η μετεῖν «Ἀθηνῶν καὶ τοῦ βασιλείους Κετριπόρεως (356—355 π.Χ.) συνεήκη⁷».

§ 7. Τὰ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Τσόντσεφ ἀποικαλύψεως τοῦ λεόντου τοῦ Συμβρονοῦ Ἀσκληπιοῦ θετικά συμπεράσματα εἶναι καθ' ἡμάς:

1) Ο μήρος, Ιδ. K, 470—515.

2) Α ποστολίδος, Ηρώις θράκης, Ενθ⁸ ἀνωτ., σελ. 15 § 8 καὶ 19 § 11.

3) CIA, τόμ. II, 668.—Dumont-Homolle, Ενθ⁸ ἀνωτ., σελ. 509.—Σ μορφή της Αχ., Κετριπόρης βασιλεύος τῶν Θρακῶν, Ἀρχειον Θράκης, Θρασύρου, τόμ. Δ. Ἑτ. 1937—38, σελ. 43 κέλης.

1) διτὶ ἐν τῷ λερῷ τούτῳ ὡς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις συνελατρεύετο δὲ Κύριος Ἡρώες, δύσις ὡς ἀλεξικάκος καὶ συστῆσαν συνεταιρισθή ὑπὸ τίνος λάτρεως τῷ θεῷ τῆς ὑγείας; 2) διτὶ συνδυαζόμενης τῆς λειτουργίας τοῦ λεροῦ τούτου μετὰ τῆς κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους λειτουργίας τοῦ Νομφαίου· λεροῦ τῶν Βουρδαπτηνῶν Νομφῶν, τοῦ ἀποκαλυψθέντος τῷ 1896 μετὰ πολλῶν ὥστατῶν εὑρύματων ὑπὸ τοῦ ὅρχαιολογοῦ Δορθράνου παρὰ τῇ ἀριστερᾷ τοῦ «Ἐβρου ὁρῃ ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ (Βησαπάρας·Τατάρ Παζαρτζικίου¹⁾» καὶ μετ' ἄλλων γνωστῶν ἦδη ήμεν λερῶν ἐξ ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων μνημείων προερχομένων ἐν τοῦ αὐτοῦ τόπῳ καὶ χρόνῳ οἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ τούτη οἰκοῦντες. Βρισοὶ κατείχοντο ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὡς οἱ δόλοι Θράκες τότε θρησκοληφίας²⁾ 3) διτὶ ἐκ τῆς ἐν τοῖς ἑντεθέντεν καὶ ἄλλοιθεν ἐπιγραφῆς Ἐλληνική γλώσσης καὶ τοῦ τόπου αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν κυριοῦ Θράκικῶν ὄνομάτων, τυπικῶς ἔξηλληνοιμένων, μετὰ πατρωνυμικῶν Ἐλληνικῶν καὶ Ρωμαϊκῶν ἤ τάναπολιν τεκμηριωθεὶς δὲ ἔξεληγνυμός τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ Βησσάνων, δύτις ἥρετο ἐπὶ μακεδονοκρατίας, συνετελέσθεν δὲ ἐπὶ ρωμαϊκορατίας³⁾. «Ο ποικίλος φωνήτος μετασχηματισμὸς τοῦ τοπωνυμικοῦ τοῦ θεοῦ ἐπιθέτου Συμβρήνος εἰς Σινόδρωπον, Σιλιμέδορηνός, Συμβρήνος, Σινόδρηνός δηλοὶ ἀγνοιαν τῆς Θρακικῆς γλώσσης καὶ 4) διτὶ ἔτακολούθημα τοῦ τε ἔξεληγνυμοῦ τούτου τῶν Βησσάνων καὶ τῆς θρησκοληφίας τῶν ἀναντιρρήτων θά δητοὶ ἡ ἔξημέρωσις αὐτῶν ἐπὶ ρωμαιοκρατίᾳ: ἐκ τούτου δὲ ἡ παρὰ Στράβωνιν εἰδῆσις διτὶ τῶν χρόνων του οι Βησσοι «ὑπὸ ληπτῶν ληστῶν προσαγορεοεντας καταλιπταὶ τε καὶ λυπτριοῖς»⁴⁾, φαίνεται ήμεν ἔξηγοκαμένη καὶ μελλον ἐκ παραδόσεως ἀπὸ τοῦ παρελθόντος παραμένασσα, μεταβαθομένην ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, εἰ μὴ περὶ πάντων, τούλαχιστον περὶ τῶν ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ καὶ ἐν τοῖς πόλεσιν οἰκούντων φύλων, ἀτινα ηγούοντο περὶ ταῖς τέχνας καὶ τῆς γεωργίαν⁵⁾. Ἀνευρεθέντα ἐν τῷ

1) Dobrasky, Sbornik, τόμ. XIII, σελ. 404 καὶ XVI—XVII, σελ. 64 κέχης καὶ Bull, de corr. Hellénique, έτ. 1897, σελ. 119.

2) Ιδε, Μυρτ. Ἀποστολικό Λογοτεχνικό Σύλλογον ἐπιγρ. Φιλιππούπολης, «Θρακικά», τόμ. XII, έτ. 1939, ἐπιγρ. 188, σημ. 4.

3) Στράβων, VII, 5, 12.

4) Οι Βησσοις ήσαν περιάνθημοι διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά των γινώσκοντες τὴν κατεργασίαν τοῦ οἰδηροῦ, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ ὄργυρου καὶ τοῦ χρυσοῦ. «Ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις των κατεκευάζοντο τὰ περίφημα Θρακικά ὄπλα, ίδιες η οἰδηρά μάχαιρα ἡ σκαλπη καὶ ὁ πέλεκυς. «Ἔναν δέ καὶ δεῖλοι μεταλλούρχαι. Τε γεττι, Η, καὶ ΙV, 24.—Ιδε καὶ Τομασχεκ, Ενθά δάνωτ, I, σελ. 76.

ἱερῷ ἀναθηματικῇ ἐπιγραφῇ ἀξιωματούχῳ ἐλληνορωμαῖον στρατιωτικοῦ τοῦ Αὐρηλίου Διαινοσδώρου εἰς τὸν ἐπιφανέστατον θεόν Ἀσκληπιὸν Συμβρηνὸν ἐπὶ ληστολογήσει (ληστολογήσας¹⁾) δηλοὶ τὴν συστηματικήν τῶν ληστῶν καταδίωξιν καὶ σύλληψιν, εἰ που ἐνεφανίζοντο.

Κ. ΜΥΡΤ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ δ. φ.

1) ληστολογιγ = Συλλέγω, συλλαμβάνω καταδίωκων ληστάς.

Τερόν τοῦ Ιουδαίου Ἀουληποῦ ἐν Θρᾳ.

“Θρακική”

τ. Ι. Η. 1940

21. Όποιος Ρωμαῖος¹⁾ οἱ πολεμοχέρρησι Θρᾳς νομοχαρτεῖς αἰχ-
λωσας μνοφας καὶ θραύσινοι πάντες αἰτεῖσπαστοι εἰς τὰ τῆς εἰ-
πινος ἔργα προσήγοροι εἰς τῷ Ἑλληνικῷ πολιτισμῷ. Ή δὲ θέρος χρά-
ασθεὶς εἰρέτοις πολυύψηντος δια τὴν οἰδαιμονίαν, τὴν πολιτωνθρι-
πιῶν καὶ τιναδηλῶν εἰδίζετο τὸν χρόνον τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ
ταὶ αἰθερισμούντα σύμπερον εἰς αὐτὸν ^{καὶ} περὶ τῆς μοισίας λείψαν-
το θάνατον καὶ θάνατον, πυρετοῦ λέγοντος παραποτήρα, εἴ τοι επαντεῖς εἰς γάπε-
τον εἰς τὴν Αὐλαίνων αιγαρινήσιον (Ελληνικόν λέγοντος, Επιγραφαί, χρ-
ονοῦ καὶ αρχούσης οντότητος, πολιτικοῦ πορειώντας, προτρέψαντα εἰς τὸν
χρόνον εἰντυντος παραποτήρος της τάσσου).

Οὗτος ὁ χρυσοῦς, οὐλοῦ καὶ τοῦ μητρὸς Θρᾳς, ποναδινός εἰς τῷ Λεβα-
νοχελεύτῃ τοπογραφίας θέση, διάριπτος ποντοχώρης περιγράφει τὸν Γάλανον Κο-
δρόποιον, οὗτος τοῦ διώλεπας εἰς τὸν αὐτοκράτορος Οὐαλεντίνος (376), τίτλον αἰτ-
εσθαίτων ταῖς ταύταις εἰς τὸν Στρατόπεδον τοῦ Βασιλείου τοῦ Αὐτοκράτορος. «Η περὶ Θρᾳς πο-
να... θαύτη τις τολεί μετ' οὐλῶν πολυύψηντος. Τοσαύτης δὲ οὖτε αὐτὸν καὶ
οὐλῶν πολυάνθρωπον, οὐταποντα τὸ ἄριστον μονον θαύτην περιγράφει τὸν Στρατό-
πεδον μετ' παραλόγους επαναλόγους σχεμισμάτος μετ' παραχρήματος τοῦ δια-

1) Ή Θρᾳς τῷ 46 μ.Χ. εἰτὲ τῷ αὐτοκράτορος Κλαύδιος εἰρέτο Ρωμαῖος ιστο-
ρια - provincia Romana. η Θρακια βιβλιογραφική regnatur in provinciam re-
diguntur. Συζεβ. II, chron. σγ. 153, καὶ εἰ Θρᾳς αὐτοῦ τοῦ χρόνον επερχεται εἰ-
χουμένος βασιλεώνοντα τρίνος. Συγκεκλητον, σγ. 630, 3.

21

βάσις ευτοξημένα και ανοδικά τα μετατόπεδα οι λούστρα και
μεταφράξεως των συγεοράς, ως προς τοποθετήσιμην ηρίς τη θρησκεία
την οποία θεωρούμενη ήταν... Ηδές για την επιβίβαση και έλ-
γα της διαρύθμισαν... ή δέ χώρα με το φετιχισμόντων και
της αριθμητικής απάλω της την πρόσφετον...».²⁾

22. Κατά τοὺς χρόνους τούτους τὸν αὐτοῦ τὸν σῖτον θρησκείας, οἱ λιγέστεροι
αἰθναδέροι οὐχὶ ἀλιγώπερ εἴχον πρός τοῦ τοῦ Βαΐου, καὶ σήμιτρον γὰρ ταῦτα εἴθεται
εἶδον τοῦ Μανεζούνιου τὸ ἔθος εἶναι πάλαι τὸ θρησκεῖον μαζὶ οὐχὶ σπρώνεις
εἰς τὴν Βαΐαν ἀλιγώπον³⁾, μαλιγνόβιον τὸτε μεγάλες θρησκευτικαὶς, ἐν οπί-
ναντες τὸ τοῦ εἰς τοὺς πόλεις αἰγαλεύθετον τολμῶν μελλοποτῶν γραφ-
πίνων ναὶ τὸν πολυαρπάσσων αὐτὸν Ιερούπορον χώραν ἔχειν, Ελληνικῶν
τετραγωνῶν, ιεροπορίων αἰετοποιεῖσθαι τὸν Ελληνικὸν πρώτην πυνθανε-
νταν.⁴⁾ Ταῦτα τὰ ἔργα μαζὰ τὸν γραφωνας τοξοταῖς ἔργοντας, τοῖς ἵπαντες α-
νετείνει τοῦτο τοπειαρχεῖον τούτον, τοῖς συνίδεσι τυποῦ διαδικτούντων μαζὶ⁵⁾
αὐτῷ εἰργαλευτικῶν τὸν διαδόσσοντας, τῷ οὐρανῷ εἴτε τοῦ χριστιανοῦ
μαζὶ ναὶ τῇ τοῦ χώρα τολμᾷ τὸν διαδόσσοντας εἰς τὸν παρεκκλησίαν, τῇ αὐ-
τούρων προσέσσονται τοὺς πόλεις ταῦτα, Εργάτης τούτος τὸν Ελληνικὸν μαζὸν τὸ μετ-
τέλεος, τὸν περιβούντος μαζὸν τούτον, τοὺς διατριβοῦτας τὸ τοῦ τοῦ νομοφύλακας τα-
πειδίους, τελεταῖς καὶ πονηρούς μαζὸν τὸν αὐτὸν εἰργαλευτικῶν τούτων
παρεκκλησίαν τούτην αἰετοποιεῖσθαι τοῦτον τοῦτον αρχιεπισκόπουν Αγριανόν, οὗτος μάζα
πονηρούποιος, πιστούσθιαν, επιστολήσθιαν, ηρεζίδεων, θρησκευτῶν, φαντασίων, οἵτινες μάζα.

2) *Evangelium*, §z. 42, ry. 32, end. *Bonne et L'Hoym* col. 51.

3) Tauruvius, IX, 29, 3.

4) Restowzew, Journal des Ministrz der Volks. Aufz. Kl. II. 1911, Attick. IV, 12
pwiekt.

5) Тортах толық шаршебенең күрделенештес, Треканы Азгабет, Еурбас, Марипекештес, Кашкадаря, Налычхан және "Тору" настайлар.

Dinobur errvūlər öh īnatos rəs n iepor, wə oinos ləw eis ſt̄ ſəpəlo Bər, t̄-
xə te lo ägrypha aitəw. wəlo puglyperles eis hər ~~ənəmik~~ roqəpəllər hər pədəw, wər
Erias pətəloha t̄pər cələwice t̄pər hər puglyperles yələrə hər xəzəmən xəzər, dələ
oī Bər aitəmənizələr nəlt hər Wətor grəwələr nüvər aqşəpəllər eis həs ſəpəles həs.
Əlavənən ləjvəs,⁶⁾ nəlt eis hər itəllər lətərəqəmən Əpəmənir əmbələr hər Bər,
oħħes pugariä iwareqələr eis hər ləwər n' eis həs nüvəs, ċərr eis hər t̄pər
aqşəpəllər iepor hər, qəivelər d̄ hər eis həs ſət̄lər xətpələlər iepor nüvələ
Bər, oħħepor hər ſət̄lər, Ələpələrə nəlt d̄ hər Bər, aħ npliż həs eis hər surəm
pugariä n' adħiż adħebnejniñ aqşəpəllər ieqəpət.

6) Η Νικόπολης Δεκτής Τοπος Εγρηγορίου ανθυποτάρα τούτη είναι Μαρτίου περιοχής Έπωσης
και του αναποδοτού Ανατολικού του Κρητικού, έπειτα ως πέλλας γεωγραφικών και
προς νοτιοτέρη σύνορανας περιοχής ανέρχεται δυτικά και επαναστατείται νότια είναι
της πανοραμικής θέσης. Η Νικόπολη μαζί με Αγριάτες οικισμούς ανήκεινται του Σημερινού
του Κρητικού πολιτισμού της Βενετοκρατίας. Η μερικοποίησης Εγρηγορίου ποικιλίας
ανήκεινται του Ανατολικού Ανατολικού του Κρητικού πολιτισμού του Σημερινού Ιταλοκρατούς ή σαν
διάλεκτο του του Ανατολικού ή της ορεινής αυτού. Κατά την αποτελεσματική έργο ανθυποτάρα της
αναποδοτού ή του Ανατολικού Ανατολικού του Κρητικού πολιτισμού, η Β. Αγριάτες ποικιλία
περιλαμβάνεται στην Sbornik, της Σ. XXVI, τις 1910, σελ. 30 κατόπιν μετά Αρχαία γραμματική ει-
διγενετικής, στην Έντελφερτ, της Bibliotheca Philologica, τις 1925, της 100 κατόπιν, δορ-
γαπτική.

7) 82, № 24. Апостолиан, № 100. Документы из Египта. Фрагмент, л. V, 22. 1934, стр. 41-59.

8) Δ. Τσεδάλη, Σδ επικής Ρόδοπας τηρού λογισμού παντού, διαγράφεται, σε ένα
έγγρ. Ζερά Εσχάς, 27 φέβρ. 1940, αρ. 624, συν. 6.

23. Ο Αρχαίοις, οις της ειδικότητος, ήτο πελέ τον αρχαιοτάτον τον θεόν της Ήγειας
από τον Τεγεούπορον ήτο μεταφορά την αρχαιότατην Ελιννήν
μήτραν είναι Θρακίη, η οποία της θεός Τεγεόπορης ήτη Ήγειας. Ειναι η θεά της Αρτεμί^η
αίτιος των ιερών της Ελλάδος μαζί των ιερατών την χρόνον διτ τον έστι τον
αιτιό του Αιγαίου μαζί των Ηγεινών απότομών, οι νομοφύλακες, οι θεοί της Αΐρου
μαζί της Ηγειαίου, γεράσονταί ειδικά αίτιοι του λεπτού π. Χ. αιτιών.
Στην τη χρόνη δι την προϊόντη αυτήν εγεννήθησεν η τελεία πόλεων μαζί την Ισαίαρη
χώρα πελά τον βαθμαίου την Θρακίην Ερεχθίους, ώστε είναι της πρωτανικής
μήτρας πανθρακίου. Τούτο διαποδούλων οι πόλεις στην πολλαχός αιτιώρι-
στην πανθρακίου ανταγωνίστηκαν απαγγελεῖσθαι μαζί την αρχαιότατην τον, αιτιώρια
πανθρακίου, ή την προϊόντην αυτήν πανθρακίου, αλλά μαζί την είστι νομοφύλακες
την πόλεων παραστάσιον αίτιο μεταξύ πόλεων ή πελά την αρχαιότατην την είστι
την πόλεων παραστάσιον αίτιο μεταξύ πόλεων.

9) Ο παθητικός τον είναι λογική παραδοσιας η Αρχαίας πατέρων
Θρακίων διτ την πατέρη την Στάτη θρακία είναι πάτερ την τον Θρακίουν ή θεόν (= ιητός, Λ-
κί θεός, άρχος) μαζί των μαλακίων - κατανίων (= μεντιόνες). Ήδη; Asklepios als Thrakisch-
griechischer Gott, ή το Bull. de l' Inst. archéol. Bulg. της. III, έτ. 1925, σελ. 155. Ο δέ αρχαίος
οδός Κείνων θεού που πηγάδια της Θρακίας Τεγεούπορον ήταν της επαρχίας του
μανούν μαζί την αιγαίου πόλεων χλαινίου του μαζί την πόλην Θρακίου θεού, του ούρω πατέρων
ού την θεόπερ την Βαθύνην είναι την Θρακίου πόλη, πατέρας της Ελιννής. Ήδη, Mythes
et Religions, II, σελ. 255. Κατί ίψης προσφυλακίας την είναι Ελιννήνια ειωφυλαξία την θρακίαν
προσφυλακίαν είναι ιδιοτήτης την θεόν, του πετρού Αρχαίοις μαζί των αιτιών μεταξύ της Μητράς
Ελιννήνης, οπερι αιτιών πινετές την είναι προσφυλακία μαζί την πατέρων την Ελιννήνη
θεόν, θρακίας την θεόν, οι παραστάσιοι την είναι αιτιών αιτιών, του δέ Τεγεόπορος είναι την ίητός
γέρων = Χαροκόπειος (ορθή, Τεγεόπορος, Τεγεούπορος), οπερι αιτιών πινετές αιτιών προσφυλακίας
την πατέρων αιτιών, οι πατέρων την αιτιών προσφυλακίας την νοσοτάτες.

10) Το αιτιών πόροι πετυνες 2.30 με την α.θ. 0.80 της μ. αιτιών προφύλαξης ή ιητός προφύλαξης
μεταξύ πινετές αιτιών πατέρων την παραστάσιο, οι παραστάσιοι την είναι προσφυλακία μεταξύ προσφυλακίας.
Ο ειναιτής την παραστάσιο πινετές αιτιών προσφυλακίας την προσφυλακία μεταξύ πινετές
μεταξύ προφύλαξης προφύλαξης την είναι προσφυλακία μεταξύ την Αρχαίας, Ήγειας, Τεγε-

Ἐν τῷ ἐτὶ πρωτοπάτῳ 25 πόλεων, οὐλίσ εἰς αὐτούς τοῖς διατάγμα-
τοι κατέλιπεν οὐδεὶς προπομπή, αἱ 17, τ. 8. οἱ Ἀγριαῖοι, Αδρανούπολις, Αἶνος, Ασσ-
ανία, Βίσυη, Δεβελίς, Γουρούπολις, Μαρμόπολις, Οδυσσοῦ, Παταλία, Περιόδος,
Πλάκιανούπολις, Σερδινή, Τόκιπης, Τραιανή Αργούσα, Τραιανούπολις οὐαὶ φίλιπ-
ποντοῦ, εἶπον τῷ λόγῳ προπομπή τοις περιπάτοις τοις διεταῖς, οὐδὲν προ-
τερηντός, εἶπον τῷ λόγῳ προπομπή τοις περιπάτοις τοις διεταῖς, οὐδὲν προ-
τερηντός τοις διεταῖς λαζαρίσας αὐτὸν διατοπεύσας τοις διεταῖς Αργινοτοῖς εἰς τὴν
Παταλία, Σερδινή, Τραιανή Αργούσα, Βίσυη, Δεβελίς οὐαὶ φίλιπποντοῦ, οὗ εἰς αὐτ-
ούσιαν οὐαὶ παθερίσθη τοις παταλίτας. Τα δὲ πρώτην πάροις τοῦτο εἰς γραφήν τοινού-
μενοι τῷ θεῷ εὐθύτη Ζευσποντίς, Ζευσποντίς (Ζευσποντίς, Ιωδηρόν - Ζευδρέ-
ποντίς), Κορυκιωνόντης, Σαλδίνης, Σαλδοβούνης, Σαλδουνέντης, Σιανήντης, Σεπτε-
μπονέντης, Σιλενόντης(3), Σιλερηνόντης, Ραοτηρηνόντης(3) τοις Μερινέντοις τοις εἰς
τὴν οὐαὶθη χερὶς οὐαρχίν τοιν αὐτοῦ.

ερπον μετ' αστούς. Τοῦτον ὥστε επαγγελματικὴν τὸν εἰσιτήριον πόρον τῆς θυρῶν τοῦ εἰδικοῦ
τοῦ Αρχαιοτέρου· ταῦτα τοῦτον μετ' αὐτῷ μετὰ εργασίαν επεκτείνεις επαγγελματικὸν εἰσιτήριον, καὶ τοὺς αὐτοὺς
διεργάτες, απογεννώντες τὸν εἰσιτήριον. Ιδίᾳ. Επειδήθεν δὲ ταῖς φρίζαις τῶν διαβίων σηματιστικῶν τοῦτον
τὸν τάνακα τὸν εἴσοδον τοῦ Αρχαιοτέρου, ἐπειδή πολλοὶ πόροι εἰσιτήριον τοῦτον εἰσιτήριον, εἶτα
1921, σεμ. 51-79, διεργάτες. Διάργανος δέ γε Σενεκής προτίθεται τοῖς χριστιανοῖς τοῖς φίλοις Αλεξανδρείας
προτίθεται τοῖς εἰρηνικοῖς τοῖς Αρχαιοτέροις, πίστες τοῖς Περιστεροῖς, αἰθανατικοῖς τοῖς άγίοις
τοῖς προπονοῦσιν αὐτοὺς τοῖς ἀγίοις τοῖς νῦν, μαρτυρίᾳ τῶν προπονοῦσιν αὐτούς τοῖς αἱρετοῦσιν τοῖς θεοῖς
ταῦτα, Καρδινάλιοι, Τερατοφόροι, Αρχαιοτέροι, Ορθόδοξοι, Μαρτυρίᾳ τοῦ Κοσμάτη προστίθεταις. Χρονο-
ποίητοι δὲ τοῖς αἰετοφόροις αὐτοῖς τοῖς αἴροντας τοῦ πόλου μ.Χ. αἰνίδιον τοῦ προπονοῦσιν αὐτούς τοῖς διανοούσοις
βασιλεὺς τοῦ Αιγαίου μετ' οὐρανοῦ επικεχυπίου γεννήσιτε, παντούτῳ τῷ μαρτυρούσῳ προπονοῦσιν
φύλακα παραδόσεις τοῦ προπονοῦσιν τοῦ Αιγαίου πελεκάνην τοῦ Τυρρηνού. Ηδί, γ. Σενεκής
Archæologue Thrace, εἰς τὴν Revue archéol. τεμ. XXIX, ἑτ. 1929, σεμ. 51-79. Κατὰ τὸν εἰρητικόν
παντούτῳ γράψαντος προπονοῦσιν τοῖς παραδόσεις τοῦ Θρακοῦ γεννήσιτε τοῦ ευεργετικοῦ
μαρτυρίου τοῦ προπονοῦσιν τοῦ Αρχαιοτέρου Μαρτυρίου μετὰ τοῦτον επιστολήν, αἰθανατικοῖς τοῦ τοῦ
διονυσιακοῦ κατολογοῦ μεταγεννώντες, ἢ τοῦτον τοῦ αἰετοφόροῦ αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Θρακοῦ
μαρτυρίου τοῦ προπονοῦσιν τοῦ Αιγαίου πελεκάνην τοῦ Τυρρηνού τοῦ ευεργετικοῦ μαρτυρίου τοῦ προπονοῦσιν
τοῦ αἰετοφόροῦ αὐτοῦ παραδόσεις τοῦ προπονοῦσιν τοῦ Αιγαίου πελεκάνην τοῦ Τυρρηνού τοῦ ευεργετικοῦ
μαρτυρίου τοῦ προπονοῦσιν τοῦ Αιγαίου πελεκάνην τοῦ Τυρρηνού τοῦ ευεργετικοῦ μαρτυρίου τοῦ προπονοῦσιν

gridor (haidusches kladentsche).
Hūper Belovor, wā äppolt Brüderhauv öxpor Belovonor, dödior nekotz
qiv övō lōzrapor hū Boulgopor Yarwilor (1205), mihai ribaris repētis
Bulgaria,¹³⁾ kohi hū Belovor, iž ūzorozbor mai öfka pugira, iž nei dekor
pipt aktiv ^{apokat} tuzen, rap'ats osippor ^{arawas} Babvora, Kobalzbor, Koloszbor, Basz-
utzbabor, Urszelo dī tuzcserua iž puperszepelas ei telv edesguru tuzmox-
tis uilzrufun epizitudovalen, -öffer mai et uazeten mekvalas cives Phis-
liszopolitini, -eukropiun nał ipos wi pugis helle hū Podóvus, tu uro

11) *Dumont-Homolle*, *Mélanges arch.* p. 483, esp. 83. - *Heuzen*, *Bulletin municipal* de l'île d'Oléron, 1875, p. 87. - *CIL*, ép. VI, esp. 2799.

12) Stines. Antonini Augusti. - Пурпур, soft velvete. IV, II - Осогорев.

25. Kali hñ prospectiv wñ ainaua jeklos wñ tipov ainautverur tölo illo
bambayesset repeltoxiqasen dia ^{Elpam Jupew} Tipobolov, oñ cuadn ^{Elpam Jupew} tñxerat.
per 1.10 met pñtus 20 pulpar, repelxox pñgnis dñaznis nai dñosopov Jol-
los nai urifvor iñi dñowtos, cuadn 3yors 480 pulpar dñw hñc tñrga-
rñes hñs Bataloos. ^{200 cñpñdov} Tipov nñ lñctros 50-60 pulpar ainau-
zugitn ñnd wñ idatos olptura 0.20-1.2 pulpar mñkore iñ idoln fñur, tñgfe-
vur hñs Bataloos. Tipogarñ dñ iñ hñ repelbile illo nai ñ valiosos fñls bñ aqapables bñ dñsñ

Τα αναρτήσα τοις τοῦ πρεπόνου τυμπά, τὸ γέλιον λαθαρούσια, οὐαί τι
ανδρεῖα: 1) Τοῦ Ἀστραποῦ, τῆς Ὑγίειας μαι τοῦ Τηλοφόρου μαζ' ἔμαλον οὐ σημ
βωμόι μαι θυμόντα αὐτὸν 23, θύμοις 12, αἰσθητικήν αἰσχύλου μαι τυμπά αὐ-
τὸν 75, αἰσθητικήν μαι γλυκοῖς τυμπά, οὐδὲ μαι τοῦ πρεπόνου τοῦ Αστραποῦ αἰσχύ-

¹⁵ *Amphibius*, *Euphrosynē* 1893, p. 193; *Paraceraspis*, *Arch. für Parasitologie*, Vol. VII, p. 1936, up. 184.
¹⁶ *Tetralobus*, *Arch. für Parasitologie*, Vol. VIII, p. 183.

1748 bei ~~Thracien~~ Bonneschek, Die alten Thraker, I, Die Sprachreste, b.
Personen und Ortsnamen, Kl. 1894, Wien.

18) S. Todorov, Irba atklīps uztvērti kā vissimultāns un tās apdzīvošana.

(19) ~~περὶ ἀγαθῶν τοῖς θεοῖς~~ τοῖς δέων, εἰ δὲ τὸ σύγχρονον αὐτὸς οὐδεὶς πάντας γίνεται τοις ὄφεσι τὸ πεντηκόντατον μετρώμενον αὐτονομούσι αὐτόν.

('and or etc.)

μαλος, 40° ε] τοι δρυνος Ττοτος η λευκον οπαρα αδανημανα αναγνωρα ειν.
νινος ωπος λα δεσια ειν ολιοι 15, δρυνολος 57, Επιστρεψολος ειν δρυνος 13, ιπα-
νηθε 110 και λευκολα αγιανηθεντει 17· 3) μαρρανηρα μονονηρα, αγγεια,
μερανηρα Αγγιαν, σιδηρη πινχαρη, πινχαρη, νεπιλοφα περαινη πινχη
τηρησ εγγιδος του λευκηλο μ. Κατωνος, οσδε, ειν γαλικη, λεπον μελοπηγη, Μι-
λανης μελος εγγιδος μετη λευκηλο διεληρα την τολμη εσι Οιδηνος επιστρεψον.